

Isoleercel

In plaats van een begin te maken met mijn revalidatieproces, beland ik in de nacht van 12 op 13 juni 2013 in een isoleercel.

Aan de arm tussen twee politieagenten in, word ik naar de eerste kamer aan de rechterkant van de gang geleid. Een isoleercel: ik herken meteen de kale inrichting. Mijn ex-man heeft jarenlang in een gevangenisinrichting gewerkt en zo heb ik destijds tijdens open dagen voor familieleden wel eens isoleercellen van binnen kunnen bekijken.

Ook hier is zo'n dikke stalen deur met bovenaan een klein ijzeren kijkruitje. Binnenkomend zie ik eerst het stalen bed met een geplastificeerd dun matras. Aan de overzijde in deze cel hangt een stalen toiletpot zonder bril en daarnaast hangt aan dezelfde muur een metalen knop om hulp te roepen. Bed en bel zijn zes stappen van elkaar verwijderd. Er ligt een plastic kussen op het bed en een laken. Verder is de kamer van beton en leeg.

Ondertussen word ik naar het bed geleid en wil ik gaan zitten, maar voordat de deur dicht zal gaan zeg ik toch maar gauw dat ik niet zelfstandig de oversteek vanuit deze bedplank naar het toilet kan maken en dat daarmee de bel aan die overzijde dan niet binnen bereik is.

“Daar hebben we niks mee te maken ...” Dit antwoord, zó fel en kortaf, overvalt me enorm. Vooral die felheid klinkt door! Er schiet een schok door mijn lijf. Ik schrik me te pletter! Die heftigheid kan ik nauwelijks aan. Weer helemaal teruggeworpen op mezelf voelt alles zó akelig. Zo onbegrijpelijk en wanhopig. Zachtjes huil ik.

”U gaat hier NIET huilen!!!”... wordt me abrupt gesommeerd. Een van die twee agenten verheft daarbij zijn stem met kracht en overwicht. Ik ben weer het kind van vroeger, wanneer er wel vaker met

felheid geschreeuwd werd en ik voel, net als toen, gevaar. Een ijzige klank. Sowieso klinkt het hol en ijzig in deze kale cel. De aanblik van het metalen bed en wc pot maakt alles nog erger: koud, dreigend en bizar.

Beide agenten laten mijn arm direct los en lopen de cel uit, de ijzeren deur gaat dicht en daar zit ik dan. Alleen in het donker, maar gelukkig zijn nu die strenge mannen tenminste bij me weg. Mijn buik doet zó zeer en ik moet ook naar de wc. Gezien de reacties van net lijkt het me beter om hier maar niet te veel aan te denken, misschien zakt het dan nog. Ik ga liggen op het plastic matras.

Voortdurend gaat het door mij heen: *”Wat heb ik misdaan?”*, *”Zou ik iemand vermoord hebben dan?”*, *”Dat ik het me niet meer kan herinneren of zo?”* Ik snap er niks meer van. Isoleercel? Politiebureau? Psychiatrie ...? *”Wat heb ik dan misdaan?”*

Ik kan me niks ernstigs voor de geest halen. Ik weet wel dat ik nog niet helemaal helder ben sinds mijn ontslag uit het ziekenhuis. *”Zou ik dan nu nog erger zijn afgedwaald, dat ik me niet eens meer kan herinneren wat ik voor vreselijk iets heb gedaan?”* Onhoorbaar zachtjes huil ik, toch bang dat het misschien wel via een camera opgevangen kan worden.

Zo lig ik daar uren. Door de kou kruip ik onder mijn winterjas. Gelukkig heb ik die nog wel. Om de zoveel tijd, ik denk om het uur, wordt in de ijzeren deur het kijkraampje geopend en, voor zover ik dit kan gewaarworden, kijkt er iemand naar binnen. Meteen daarna gaat het ijzeren luikje weer dicht. Tussendoor blijft het verder stil. Slapen lukt niet, alles voelt zó vreemd.

Op een gegeven moment hoor ik sleutels rammelen (precies zoals een sleutelbos in een gevangenisfilm zou klinken). De deur wordt geopend en een bundel licht van de gang schijnt de cel in. In mijn cel is het verder donker.

Drie mensen stappen naar binnen. Voorop word ik een vrouw gewaar. Zij draagt gewone kleren, geen uniform! Ze heeft een klembord onder haar arm. Bij het zien van haar gewone kleding word ik op de een

of andere manier direct gerustgesteld. Naast haar blond golvend haar heeft ze bovendien een lieflijk gezicht. Na alle akelige dingen hier biedt deze aanblik mij toch enigszins beschutting.

De andere twee gedaanten die de cel binnenstappen zijn politieagenten in donker uniform. Ze blijven achter de vrouw staan. Dan word ik ook de pistolen aan hun broekriem gewaar. Weer bekruipt me een beklemmende angst! De vrouw stelt zich aan mij voor: “*Dokter ...* (haar naam hoor ik slecht) ... *psychiater.*” “Psychiater?!” gaat het door mij heen ... Wat is er allemaal gaande toch? Doordat deze arts er gewoon uitziet, geeft me dit een enorme opluchting.

Om te beginnen wil ik haar daarom gaan bedanken, want nog altijd is de angst voor witte uniformen behoorlijk actief en het ontbreken van zo'n wit pak werpt mij hier direct een soort van vertrouwen toe. Moed verzamelend probeer ik snel te zeggen dat ik zó blij ben met haar normale kleding. Maar wat er uit mijn mond komt is: “*Die witte mensen! Gelukkig geen witte mensen!*” ...

... Verdorie! Ik besef direct, terwijl ik dit stamel, hoe vreselijk onhandig het klinkt! De vrouw pakt daarop het klembord onder haar arm uit en begint direct te schrijven. Verdomme! Ik vermoed dat haar oordeel over mij nu serieus wel geveld is. Vervolgens stelt ze me nog enkele korte vragen en zegt vrij snel: “Mevrouw ik weet zo voldoende.”

“*Wat gaat er nu met mij gebeuren?*” vraag ik verontrust, maar ze antwoordt niet en verlaat de cel. Ook de agenten draaien zich om en lopen achter haar aan. De ijzeren deur valt weer in het slot. Het is stil en donker.